

ALINA PAVELESCU

— — —
MOSTENIREA
BABEI STOLTZ

EDIȚIA
HERG BENET

ALINA PAVELESCU

MOȘTENIREA BABEI STOLTZ

(Psihanaliza unei secretare de primărie)

EDITURA
HERG BENET

De când mă știu, mă îndrăgostesc numai de tâmpiți. Mai exact, de fantezmele unor tâmpiți. Zic fantezme, pentru că nu s-a născut încă în realitate bărbatul ăla atât de tâmpit încât să mă îndrăgostesc eu pe bune de ființa lui materială. Da, băiatu', trebuie să fii tâmpit până la cer și înapoi ca să îmi meriți iubirea. Din nefericire pentru mine, am cunoscut oameni suficient de tâmpiți încât prostia lor să îi înalțe până la cer. Din fericire pentru ei, n-am cunoscut încă niciunul suficient de tâmpit încât să mai revină de-acolo. Așa că mă îndrăgostesc și eu de ceea ce nu-mi înșală niciodată așteptările, adică de fantezme de tâmpiți.

Ați ghicit, nu-i așa? Povestea pe care încerc să v-o spun aici e povestea de amor ghebos dintre subsemnata și fantasma unui dobitoc. Vă întrebați care e diferența dintre un tâmpit și un dobitoc? Ei bine, ea există și seamănă cu diferența dintre un ceas Rolex și unul chinezesc care imită Rolexul. Dobitocul e Rolexul de la mama lui, motanul aristocrat, e elita societății tâmpiților, *la crème de la crème*, cum ar veni. Dobitocul dă clasă conceptului de tâmpit. Bineînțeles, el habar nu are că o face și în asta constă farmecul lui irezistibil. Așa cum văd eu lucrurile, dobitocul perfect e ăla care își dă în mod rasat cu tesla în coaie. Gen *Fifty shades of Grey*, da' pe invers. Îți dai cu tesla în coaie, folosind gesturi ample și elegante, eventual cu degetul mic ridicat ușor de pe mânerul teslei? Ești fantezia mea erotică. Îți dai cu tesla în coaie la modul descris mai sus și te doare, da' nu zici „auci“ nici de-al dracului? Ești bărbatul vieții mele. Asta e, așa funcționez eu.

Acuma, la drept vorbind, până foarte recent nici măcar nu mi-ar fi trecut prin cap că e cazul să mă învinovățesc pentru asemenea tribulații. Sunt o femeie frustră, fără exces de circumvoluțiuni și, în consecință, fără obișnuința proceselor de conștiință. Numai că m-a pus dracu' și-am trecut alaltăieri pe la Margareta, bibliotecara. (Cum am ajuns noi să avem bibliotecă în sat, asta se leagă direct de amorul meu fantasmatic, așa că o să aflați și voi, dar mai încolo, când va fi necesar în procesul de psihanaliză) Asta, Margareta, de când lucrează la bibliotecă a cam luat-o razna cu mințile pe câmpii. Oarecum firesc, îmi vine să zic. Mă rog, nu pe ea îmi propun să o psihanalizez aici. Nici n-ar accepta. A citit ea în nu-ș' ce carte – alta decât aia care m-a convins pe mine să țin jurnal – că o femeie puternică nu se lasă doborâtă de încercările vieții, așa că acum e ocupată să facă pe femeia puternică. Traversează, săraca, o perioadă mai agitată, de când primarul ăsta din urmă se cam codește să mai dea bani pe cărți. Cică ce dracu' să facem cu ele la coada vacii. Da' Margareta nu capitulează, stă toată ziua pe net și comandă cu plata ramburs ce i se pare ei că i-ar fi mai util țăranului ca să-și înțeleagă condiția campestră. Factura o trimite, gentil, la primărie. După ceva gargară, nenea primaru' o plătește ca să scape de gura muierii proaste, iar muiera proastă se întoarce la cratița virtuală convinsă că e o femeie puternică.

Alaltăieri, deci, era o zi senină de vară, cam ca ziua nefastă în care l-am cunoscut pe Dobitoc. Poate și din cauza asta eram într-o dispoziție așa, mai specială, care s-a accentuat explicabil când am văzut-o pe Margareta cum își mângâia solitudinea de intelectuală exilată la coada vacii cu ultima sa achiziție. Avea niște ochi blegoși de joiană îndrăgostită, îmi amintea de mine în vremuri recent apuse. La asemenea spectacol, nici nu mi-am mai pus problema autocontrolului. I-am smuls-o din mână și m-am proptit direct în pagina de gardă.

Era o carte ieftină, avea coperti moi, necartonate. O scrisese unul A. Roberti (o fi băiat? o fi fată? nici eu, nici Margareta nu țineam morțiș să aflăm) și se numea, cică, „Cum să te psihanalizezi singur”.¹ Ete, na! Am simțit un curent electric cum mă săgeta din cap spre picioare. Păi, o psihanaliză era visul vieții mele de vreun an de zile, doar că nu credeam că mi-l pot permite dintr-un salariu de secretară. Am apucat-o cu toată tandrețea mâinilor mele de birocrată expertă, am proptit-o bine pe biroul de pal melaminat – pe care un cretin scrisese la mișto cu briceagul „Margareta + Tache (ăsta e primarul din urmă) = LOVE” – și m-am apucat s-o ling chiar acolo, sub botul vișcii de Margareta.

După primele patruzeci de pagini, părea doar o altă dezamăgire. Nu simțeam nimic la contactul cu vorbele ei înțelepte, cel mult o amorțeală în degetul cu care dădeam filele și sentimentul periculos că e, totuși, o zi lucrătoare și ar cam trebui să mă duc la treburile mele. Noroc că m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că nu mai aveam decât vreo două ore de program la birou, așa că oricum era prea târziu să mă mai întorc acolo. Și la ce bun? De când primarul Tache îl înlocuise fără glorie pe Dobitoc, locul de muncă nu mai prezenta niciun farmec pentru mine. Era un loc de muncă și atât. Nu tu nervi, nu tu emoție, nu tu răsturnări de situație, nu tu tensiune erotică. Doar două camere cu telefoanele pe birouri de lemn, buda în curte și o cișmea în mijlocul curții, ca să ai de unde căra apă la budă. Așa că mai bine continuam să citesc, asta măcar avea aparența unui ideal, fie el și accesibil.

Ei, da' pe la pagina patruj'doi s-a schimbat brusc placa!

1. Dintre toate personajele acestei povești, A. Roberti e singurul/a care are o legătură cu realitatea. A se vedea A. Roberti, *Cum să te psihanalizezi singur*, Editura Trei, București, 2007, traducere în română de Florența Simion și Cătălin Simion. Pasajele marcate mai jos cu italice au fost extrase din textul sus-pomenitei ediții.

Iar am simțit cum mă săgetează un curent electric când am ajuns la capitolul despre visători și despre cum sunt ăștia cei mai periculoși oameni din lume. „Capitol“ vorba vine, că nu ține decât o jumă' de pagină, după care urmează sinucigașii. Mie, însă, excitată cum eram, vecinătatea mi s-a părut revelatoare. Zice Roberti ăsta (sau asta, ce-o fi): *Imaginile frumoase pe care ne complacem să le creăm cu ajutorul fanteziei nu fac decât să ne opună într-un mod violent realității care, în sine, nu e niciodată perfectă.* Bine, mă, mă lași?! Asta știu și eu de-o viață întreagă, atâta că faptul de a ști nu te vindecă instantaneu. Bine, bine, zice el/ea mai departe, da' vezi că *iluzia este efemeră și slăbește voința, iar visătorii cei mai mari ies înfrânți din toate încercările, fără să aibă curajul să privească lucrurile în față și la adevărata lor valoare, acumulând astfel greșeli după greșeli.* Da, dom'le, aici m-a avut ! Zici că citea din horoscopul meu când a scris asta. Exact ce fac eu în fiecare zi lăsată de Dumnezeu pe pământul satului nostru: mă îndrept din greșeală în greșeală spre victoria finală, fără să sesizez nimic în neregulă pentru că sunt prea ocupată să îmi fabric himere. Și, dacă stăteam puțin să mă gândesc (deși la momentul ăla încă nu începusem psihanaliza, dar se vede că aveam de mult un fel de predispoziție), asta îl explica, cel puțin parțial, chiar și pe Dobitocu'. Mai ales partea finală a aserțiunii, aș fi zis că i se potrivea mănuașă.

Poate că setea mea de mântuire încă s-ar mai fi putut opri în acest punct, dacă Roberti ăla (sau aia) n-ar fi fost genul de psihanalist corporatist. Din cei care nu se mulțumesc să-ți scaneze bucele din cap, ci țin neapărat să-ți vândă și niște alifii concepute special de ei pentru uzul cvasiuniversal al buboșilor în cap. Când am înțeles că eram în fața unei oferte pe care nicio secretară de primărie din lumea asta nu ar putea-o refuza, m-am relaxat. Acum știam ce aveam de făcut. Zice Roberti că să mă întreb dacă m-a bătut mama când eram mică? Foarte bine, mă întreb, deși știu bine că

mă bătea, săraca, cu gândul să nu o blestem mai târziu, când mă fac mare (în paranteză fie spus, nu ne-a ieșit, nici ei, nici mie). Zice Roberti că să mă întreb dacă mi-a plăcut când am fost dezvirginată? Mă întreb, ce mama dracului, chit că și răspunsul ăsta îl știam dinainte (nu, nu mi-a plăcut, boule/vaco! ție ți-a plăcut?) Zice Roberti că să mă întreb de ce îmi tot vine să-i zic lu' primaru' Tache „dobitocule”? Hi, hi, asta cică se cheamă *lapsus linguae*. Așa o fi, dacă zice el/ea, și, la urma urmei, pot să mă întreb și asta, pot să mă întreb orice dacă vrea mușchiu' minții mele.

Ca să n-o mai lungim, la pagina cincizeci mă convinsese pe deplin că sunt destul de bunicică la întreat. Și că pot să mă consider pregătită pentru faza a doua a psihanalizei, aia cu răspunsurile relativ pe bune. Atâta doar că, pentru ajunge acolo, Roberti zicea – ca un profesionist adevărat, ce pălăria lui/ei – că să mă apuc de ținut jurnal. Iar cu această chestie m-a pus oarecum în încurcătură. Mai întâi că nu prea știam unde o să-l țin. Sigur, e simplu să te duci la magazin, să cumperi un caiet și un pix, să le bagi în geantă și, când te mai trece câte o idee, să le scoți ca să o nemurești. Plus că e și *cool* să faci asta în rata comunală. Dar, totuși, geanta unei femei nu e cel mai sigur loc din lumea asta, în primul rând pentru că ea însăși înghite lucruri, apoi pentru că, atunci când circuli cu geantă în rata comunală, nu știi niciodată în mâinile cui va pica și pe cine s-ar putea să traumatizezi pe viață cu psihanaliza ta. Eu sunt o femeie responsabilă. De-asta, că sunt responsabilă, nu pot să țin jurnalul nici acasă, unde papagalul Costică (papagalul meu de o viață) s-ar putea să dea peste el, în rarele-i fâlfăiri din aripi, și să intre, Doamne ferește, la idei citind chestii despre alt dobitoc. Cum vă spuneam, sunt o femeie responsabilă și asta obligă, nu vreau să rănesc sentimentele nimănui cu psihanaliza mea. Sigur, s-ar putea să-mi ziceți că „fă, țărancio, da' tu n-ai auzit de Drop Box, chestia aia în care poți să-ți ții fișierele ca și când le-ai suspenda în

stratosferă și să ți le accesezi când ai chef de pe orice *device*?” Dar și eu aş putea să vă răspund că „prost ești tu cu mă-ta, fiindcă la mine, la țară, nu plouă Sfântu’ Ilie cu divaisuri”. Așa că, până la urmă, m-am hotărât să-mi trag în puii mei jurnal și să-l țin într-un sertar la Primărie, și așa pe acolo nu prea mai calcă nimeni, mai nou nici măcar primarul. Iar pe tanti Marioara, femeia de serviciu, o păcălesc eu cumva să-și țină gura, dat fiind că, dintre noi toți, ea s-a compromis cel mai tare cu vechiul regim și e, în consecință, cea mai șantajabilă. La rigoare, nu sunt obligată să scriu chiar tot pe hârtie, așa cum îmi amintesc eu (și-mi amintesc destul, poate chiar prea mult). Cele mai tari faze pot să le fac jurnal și în capul meu, care e, slavă Domnului!, mare și gol, am spațiu de stocare din plin.

Chiar și așa, tot mai aveam o problemă cu jurnalul ăsta, cum mi-l recomandase genialul/geniala de Roberti: băi, frate, de ce o ținea morțiș că ar trebui să încep cu scrisul de pe vremea lu’ tata Noe, de când eram divizată între un spermatozoid și un ovul care nu știau nimic unul de altul? Adică ce legătură avea ce-am simțit eu când am dat cu capu’ meu mare prin gaura aia mică cu ce-am simțit când îmi umezeam degetul arătător și dădeam pagina la bibliorafturi ca să citească Dobitocu’ mai bine? Mă lași cu mofturile astea de hipsteri urbani? Eu sunt o hipsteriță sănătoasă, de la țară și nu obișnuiesc să cad în capcana locurilor comune.

Așadar, m-am hotărât: voi ține un jurnal de psihanaliză în capul meu și n-am de gând să-l încep mai înainte de prima fantasmă de tâmpit de care m-am îndrăgostit, adică ăla dinainte de Dobitoc, pentru că eu mă îndrăgostesc greu și rar, ca o femeie responsabilă ce mă aflu. Și, oricum, prima mea dragoste pentru o fantasmă de tâmpit – care atunci mi se părea mare sculă, dar acum, când am evoluat, realizez că era un tâmpițel mic și patetic, fără alonjă și fără suflu de dobitoc rasat – e deja atât de istorie, încât pot să zic că îmi

încep psihanaliza cumva tot din copilărie. Și promit să vă scutesc și de bla-bla-urile irelevante cu care m-a intoxicat pe mine Roberti ăla (sau aia), chiar dacă eu, ca o dependentă de psihanaliză ce sunt, le-am citit pe toate, fără să sar nici măcar o amărâtă de virgulă; și mi-am luat și notițe. Poate doar cu notițele să vă mai stresez pe ici, pe colo.

Rădăria, la ce poartă din toate amănunțit scrie

Yves Hofer - un gladiol

Răvnirea, iar nu posesia este cauza renunțării nesăbuite la sine

Eric Hoffer – un gânditor

Tare greu e să încep un jurnal! M-am dat cu mare căsău pregătită, că am învățat să mă lătrez, că așa și pe dincolo. Acum, însă, când stau în fața paginii asteia blonde ca creierii mei vopsiți, trebuie să recunosc dinții că e al dracului de greu.

Am promis să încep cu primul răgușit din viața mea și chiar am de gând să mă țin de cuvânt. Naștă că nu prea îmi mai amintesc mare lucru. În jargonul lui Roberti se cheamă lapsus și cică are și ăsta o semnificație psihanalizabilă. Nu știu ce să zic, o avea. Eu însă înclin să cred că imaginea mult mai proaspătă a Debitocului mi-a șters pur și simplu din minte imaginea bietului prim-lămpit, așa cum ștergi din calculator toate fișierele pe care crezi că nu le vei mai deschide niciodată și doar îți înecănesc inutil viteza procesorului. Până la urmă – asta e de la mine, nu de la Roberti – cred că așa funcționează orice dragoste nouă: le șterge din hard pe toate alea dinaintea ei și te autoconvingi că asta e singura dragoste a vieții tale, singura adevărată, chipurile. După ea vine alta, și alta, și tot așa. (Dacă ai noroc și nu rămâi încremenită într-o buclă de memorie, ceea ce mă tem că mi se întâmplă mie acum) Și, tot ca o concluzie personală, după mai multe dragoste depășite, probabil le amalgamezi pe toate într-o singură poveste și ți le amintesci tot restul vieții de-a valma: o privire ambiguă de culo, niște degete îngălbenite de

I.

Tare greu e să începi un jurnal! M-am dat eu mare că sunt pregătită, că am învățat să mă întreb, că așa și pe dincolo. Acum, însă, când stau în fața paginii ăsteia blonde ca creierii mei vopsiți, trebuie să recunosc cinstit că e al dracului de greu.

Am promis să încep cu primul tâmpit din viața mea și chiar am de gând să mă țin de cuvânt. Numai că nu prea îmi mai amintesc mare lucru. În jargonul lui Roberti se cheamă lapsus, și cică are și ăsta o semnificație psihanalizabilă. Nu știu ce să zic, o avea. Eu însă înclin să cred că imaginea mult mai proaspătă a Dobitocului mi-a șters pur și simplu din minte imaginea bietului prim-tâmpit, așa cum ștergi din calculator toate fișierele pe care crezi că nu le vei mai deschide niciodată și doar îți încetinesc inutil viteza procesorului. Până la urmă – asta e de la mine, nu de la Roberti – cred că așa funcționează orice dragoste nouă: le șterge din hard pe toate alea dinaintea ei și te autoconvingi că asta e singura dragoste a vieții tale, singura adevărată, chipurile. După ea vine alta, și alta, și tot așa. (Dacă ai noroc și nu rămâi încremenită într-o buclă de memorie, ceea ce mă tem că mi se întâmplă mie acum) Și, tot ca o concluzie personală, după mai multe dragoste depășite, probabil le amalgamezi pe toate într-o singură poveste și ți le amintești tot restul vieții de-a valma: o privire ambiguă de colo, niște degete îngălbenite de

tutun din partea ailaltă, o barbă ciufulită asortată la o cravată roșie cu care nu s-a întâlnit niciodată, o dimineață cu ploaie și o noapte fără stele, acestea din urmă fiind și cel mai greu de localizat, pentru că toate diminețile cu ploaie și toate nopțile fără stele sunt cam la fel. Mă rog, uneori mai diferă o muzică, niște vorbe pe care le asociezi unei dimineți anume, unei nopți oarecare și asta le mai scoate din anonim, dar numai dacă ai procesorul bun. Eu nu-l prea am și nici nu prea am argumente empirice pentru ce am scris mai sus, căci mă aflu, cum ziceam, abia la a doua încercare. Am șters-o pe prima, mă chinui să resetez hardul a doua oară (de data asta, sper să fie de tot și să rămân cu el virgin), dar nu cred că am adunat suficiente probe ca să formulez o concluzie științifică.

Mai ales că primul tâmpit din viața mea mi-a picat în cale când aveam vreo paispe ani, adică eram la vârsta aia – tâmpită ea însăși – când toți oamenii încep să-și pună cam aceleași întrebări, pe care cu siguranță vi le-ați pus și voi, așa că n-are rost să le mai reiau eu aici. Tâmpitul avea o cultură vastă (singurul locuitor din istoria satului nostru care știa franceză), niște ochi albaștri, era gras, bătrân, bonom, idealist (așa m-am și prins că era tâmpit) și familist. Cam atât îmi mai amintesc despre el, în afara faptului că, după ce m-am masturbat vreo doi ani în fundul curții cu gândul la ochii lui albaștri (noroc că eram mică și neștiutoare, nici nu mi-a trecut prin cap să-mi mai imaginez și alte detalii din persoana sa fizică; sau poate, dimpotrivă, era primul semn că voi fi o femeie deșteaptă, că dacă mi-aș fi pus mintea să îmi imaginez prea mult, riscam să-mi piară tot cheful) s-a urcat pe bune la cer și acolo a rămas. Pentru mine, această întâmplare din realitate nu a adus cine știe ce modificări. Am continuat să trăiesc fericită cu fantasma mea, mai bocindu-mă din când în când – tot în gând –, atât cât să mă simt o eroină tragică și să capăt o părere mai bună despre mine. Și am ținut-o așa, langa, până la o vârstă foarte înaintată, la care altele erau deja

femei așezate, dar pe mine chestia asta nu prea mă îngrijora. Pur și simplu, când te simți bine în pielea ta, cu fantasma ta, restul lumii n-are decât să se ducă dracului. Încet, exasperant de încet, ar spune un observator din afară, dacă s-ar fi prins ce mi se întâmpla (dar nu a existat un astfel de observator), am început să-l uit, așa încât, până la sfârșit, nu-mi mai aminteam decât ochii lui albaștri (cam asta e tot ce-mi amintesc și în ziua de azi). În rest, gesturi, voce, expresii celebre (căci avea!), niște ochelari care mă înduioșaseră la un moment dat, pantalonii ăia uriași care abia reușeau să-l încapă – totul s-a înecat treptat, ca într-un naufragiu silențios. De vindecat, nu m-am vindecat cu adevărat până la apariția Dobitocului, tot aveam recăderi, dar numai din când în când. Pe fond, însă, obosisem să fiu îndrăgostită de o fantoșă și chiar începusem să mă interesez – vag, timid, tatonând tot timpul terenul înaintea de a-mi lua orice avânt, cât de mic – de cele ce se întâmplau în lumea reală.

Prima mea dragoste a murit, cum ar veni, de moarte bună, la propriu și la figurat. Nu pentru ea mă psihanalizez aici, în pana mea. Aici ar trebui să reușesc să o omor pe a doua, care, ca orice buruiană adultă, se arată mult mai rezistentă și mai tenace, atât de bine înfiptă, încât mi-e teamă că, atunci când în sfârșit o voi fi măcelărit în spasme psihanalitice, o să-i umple lu' bietu' Roberti lunetele de sânge. Și vouă, dacă le aveți, iar dacă nu, ați face mai bine să închideți ochii la scena aia (în caz că reușesc să ajung până la ea), nu vă garantez că nu are sângele otrăvit. Dacă Roberti e o ea, atunci nu-mi fac probleme, sigur a priceput deja și așteaptă cu delicii scena finală (sau ratarea ei). Dacă totuși nu, atunci să mă ierți, prietene Roberti, știu că voi, bărbații, sunteți niște creaturi delicate, pe voi, numai voi singuri vă puteți umple de sânge fără să vă bușească plânsul.

Ei, și acum cred că pot să merg, în sfârșit, mai pe-aproape de subiect.